ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ DON PORTBURY

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΜΑΧΟΥ

ΝΕΚΡΙΚΗ γαλήνη βασίλευε γύρω. Καθόμουν όλομόναχος στὴ φτωχικὴ ταβέρνα τοῦ μικροῦ μεξικανικοῦ χωριοῦ Μαζλάταν, ἔχοντας μπροστά μου μιὰ πελώρια πήλινη κανάτα καὶ πίνοντας γερὲς γουλιὲς κρασιοῦ. Ἔξαφνα κάποιος μὲ χτύπησε στὸν ὦμο καὶ σήκωσα χαρούμενος τὴ ματιά μου νὰ ἰδῶ ποιὰ ἦταν ἡ ἀνέλπιστη αὐτὴ παρέα... Ἤτανε ὁ Σάμπα, ἕνας μελαψός, ἄγριος Μεξικανός, μὲ ἄσπρα ἀτ' τὴν ἡλικία μαλλιὰ καὶ μαῦρα, σκληρὰ καὶ φλογερὰ μάτια, γεροδεμένος καὶ ψηλὸς ἴσαμε κεῖ πάνω...

—Καλημέρα, σενιόρ... μοῦ φώναξε καὶ στρογγυλοκάθησε ἀντίκρυ μου, παραγγέλνοντας μιὰ κανάτα κρασί...

—Καλῶς ὥρισες, Σάμπα, τοῦ εἶπα. Τί καινούργια;

—Ἔρχομαι ἀτ' τὴν κηδεία τοῦ δὸν Πέδρο Βολίβαρ, σενιόρ... Τὸν ξέρεις, φαντάζομαι, μοῦ ἀποκρίθηκε.

Καὶ ποιός δὲν ἤξερε τὸν βαθύπλουτο δὸν Πέδρο, μὲ τὰ ἀπέραντα τσιφλίκια καὶ τὰ ἀμέτρητα κοπάδια ἀπὸ ἄλογα, βόδια καὶ πρόβατα; Ποιὸς δὲν ἤξερε ἀκόμα τὸν τραγικὸ χαμὸ τῆς κόρης του, τῆς Γιοζέφας, τῆς πιὸ ὥμορφης κοπέλλας στὴν ἐπαρχία, ποὺ χάθηκε μιὰ μαγιάτικη νύχτα, ἔξαφνα, χωρὶς νὰ ἀκουστῆ τίποτα πειὰ γι' αὐτήν, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια τώρα;

Ὅλα αὐτὰ πέρασαν σὰν ἀστραπὴ ἀτ' τὸ μυαλό μου, κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο περιστατικὸ τῆς Γιοζέφας, ποὺ μοῦ φαινόταν σωστὸ μυστήριο, θέλησα νὰ ρωτήσω τὸν Σάμπα... Ἤταν στὰ νειάτα του ὁ πιὸ ξακουσμένος ταυρομάχος τοῦ Μεξικοῦ, μὲ ὁλόλαμπρη καριέρα κι' ἄφθονα κέρδη... Ὁ ἀγαπημένος τῶν γυναικῶν καὶ τὸ εἴδωλο θυμασμοῦ καὶ φθόνου τῶν ἀνδρῶν... Ἔξαφνα, κι' αὐτός, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, ἔπαψε νὰ σκοτώνη ταύρους, ἄλλαξε ἐπάγγελμα, ἀποτραβήχτηκε ἀτ' τὸν κόσμο. Γιατί;... Ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τὸ μάθω... Γύρισα λοιπὸν καὶ τὸν ρώτησα ξαφνικά:

—Δὲν μοῦ λές, Σάμπα... Τί λὲν γιὰ τὴ Γιοζέφα, ἐδῶ στὸ χωριό; Γιατί χάθηκε ἔτσι ἔξαφνα τότε;

Ὁ Μεξικανὸς ἔρριξε ἀπάνω μου μιὰ ἔρευνα ματιὰ ποὺ μὲ πάγωσε... Κάτι σὰν στεναγμὸς φούσκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ πλατειὰ στήθη του. Παράγγειλε μιὰ δεύτερη κανάτα καὶ βγάζοντας ἕνα μακρὺ Ἰσπανικὸ στιλέττο τὸ κάρφωσε μὲ δύναμι στὸ τραπέζι. Κοντανασαίνοντας ὕστερα βαθειά, ἄρχισε νὰ μοῦ λέη:

«Μονάχα ἐγὼ ξρω τί ἀπόγινε ἡ σενιορίτα Γιοζέφα... Ἔκλεισα τὸ μυστικὸ αὐτὸ 30 ὁλόκληρα χρόνια στὴν ψυχή μου, μὰ σήμερα, μιὰ ποὺ ὁ πατέρας της, ὁ δὸν Πέδρο, πέθανε, μπορῶ νὰ μιλήσω ἐλεύθερα... Ἐσεῖς, σενιόρ, θ' ἀκούσετε πρῶτος τὸ φριχτὸ αὐτὸ μυστικό, μὰ θἄσαστε κι' ὁ τελευταῖος... Σᾶς δίνω ὑπόσχεσι γι' αὐτό, τὴν ὑπόσχεσι τοῦ Σάμπα, ποὺ δὲν τὴν πάτησε ποτέ του...

Λοιπόν, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια βρισκόμουν στὴν ἀκμὴ τῆς φήμης μου... Ὅλα μοῦ χαμογελοῦσαν: Δόξα, παράδες, γυναῖκες...

Μιὰ βραδειά, ἐκεῖ ποὺχωνα τὸ τελευταῖο μου σουβλερὸ κοντάρι στὴ ράχη τοῦ πιὸ μανιασμένου ταύρου, ἀτ' ὅσους εἶχα ὥς τότε σκοτώσει, ἕνα πελώριο μπουκέτο μὲ φρέσκα πολύχρωμα λουλούδια ἔπεσε στὰ πόδια μου... Τὸ ξεχώρισα ἀμέσως, αὐτὸ τὸ ὀλέθριο καὶ μοιραῖο μπουκέτο, ἀτ' τὰ τόσα ἄλλα ποὺ βρισκόντουσαν ὁλόγυρά μου καὶ μὲ λαχτάρα παράξενη τὸ ἄρπαξα καὶ τῶσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου... Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔρριξα τὸ βλέμμα μου στὸ ἀντικρυνὸ θεωρεῖο καὶ εἶδα τὰ μελαγχολικὰ καὶ πλάνα μαῦρα μάτια τῆς πανώρηας κοπέλλας ποὺ μοῦ τὸ πέταξε, νάνα καρφωμένα μὲ ἀλλόκοτη ἔκφρασι ἀπάνω μου. Ἤταν ἡ σενιορίτα Γιοζέφα Βολίβαρ...

Ἡ καρδιά μου χτύπησε μὲ δυνατούς, γεμάτους πόνο, παλμούς... Ταραγμένος ἀνεξήγητα, τὴ χαιρέτησα μὲ βαθειὰ ὑπόκλισι, βγάζοντας τὸ καπέλλο μου, κι' ἀποτραβήχτηκα μὲ τὴν ψυχή μου πλημμυρισμένη ἀτ' τὸ μεθύσι μιᾶς ἀγάπης τρελλῆς, παράφορης.

Τρεῖς μέρες κατόπιν συναντήθηκα μὲ τὴ Γιοζέφα γιὰ πρώτη φορά. Μ' ἀγαποῦσε κι' αὐτὴ σὰν τρελλὴ καὶ πέσαμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου, σὰν νὰ μᾶς ἔσπρωχνε κάποια ἀνώτερη δύναμι. Ὤ, σενιόρ, τί εὐτυχία ἦταν ἐκείνη!... Τί μεθύσι, τί τρέλλα, Θεέ μου!... Ἡ μέρες περνοῦσαν πειὰ γεμᾶτες εὐτυχία καὶ γεμᾶτες ἀπόλαυσι γιὰ μένα... Ἡμέρες ἀγάπης, ἡμέρες ξεγνοιασιᾶς, μὰ καὶ παληανθρωπιᾶς ἐκ μέρους μου. Ἤμουν κακομαθημένος, σενιόρ... Ἡ δόξα εἶχε ρίξει τὴ σαπίλα στὴν ψυχή μου...

Ἕνα πρωΐ, χλιαρὸ κι' ἡλιόλουστο, εἴχαμε κάνει μαζὶ ἕνα μακρυνὸ περίπατο, καβάλλα στ' ἄλογά μας...

Ἡ Γιοζέφα ἦταν ἀμίλητη καὶ μελαγχολικὴ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, κι' ἐγὼ εἶχα ἀρχίσει πειὰ νὰ τὴν βαρυέμαι καὶ δὲν ἔδωσα καὶ τόση προσοχὴ σ' αὐτό... Φτάνοντας σὲ κάποιο ἐρημικὸ μέρος, γεμάτο βράχια, ξεπεζέψαμε καὶ ξαπλώσαμε στὴν πρασινάδα, χωρὶς ν' ἀλλάξουμε μιλιά... Ἔξαφνα ἄκουσα τὴ φωνή της, συγκινημένη καὶ τρεμάμενη νὰ μοῦ λέη:

—Ξέρεις, Σάμπα; Ὁ μπαμπᾶς μου μὲ παντρεύει τὴν ἄλλη Κυριακὴ μὲ τὸν στρατηγὸ Γκαλλιάρντο... Ἐπιμένει στὸ γάμο αὐτὸ καὶ νοιώθω τὴ δυστυχία νὰ μὲ σχίζη μὲ τὰ νύχια της... Ἡ ψυχή μου εἶνε δική σου, ἀγαπημένε μου... Βοήθησέ με νὰ τὰ βγάλω πέρα...

Τὴν κύτταξα μὲ ἀνία, βγάζοντας ἕνα στεναγμὸ στενοχώριας, καὶ τῆς εἶπα, ὅσο μποροῦσα πιὸ ἀδιάφορα:

—Μὴν κάνεις ἔτσι, καϋμένη... Δὲν θὰ σὲ φάη ὁ γερο-στρατηγός. Ἔχει ὄνομα, ἔχεις παράδες, θὰ ζήσετε εὐτυχισμένοι.

Μόλις ἄκουσε τὰ σκληρά μου λόγια, τινάχτηκε μὲ λύσσα ὁλόρθη... Ἡ φωνή της, σὰν σφύριγμα ὀχιᾶς, ἀκούστηκε γεμάτη μανία:

—Τὸν μισῶ τὸν στρατηγό, τὸν μισῶ ὅσο ἀγαπῶ... ὅσο ἀγαποῦσα ἐσένα... Μὰ τώρα πειὰ δὲν σ' ἀγαπῶ... Τ' ἀκοῦς, ἄτιμε!...

Σήκωσα ἀδιάφορα τοὺς ὤμους μου καὶ τῆς εἶπα:

—Πᾶμε; Κοντεύει μεσημέρι...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα λυσσασμένο χτύπημα καμτσικιοῦ, τοῦ καμτσικιοῦ της, μοῦ μάτωσε τὸ πρόσωπο... Θόλωσαν τὰ μάτια μου καὶ τὸ μυαλό μου σκοτίστηκε... Πετάχτηκα ὄρθιος καὶ τραβῶντας τὸ στιλέττο μου, αὐτὸ τὸ ἴδιο στιλέττο ποὺ βλέπετε δῶ καρφωμένο, τὴ χτύπησα, τυφλωμένος ἀπὸ θυμό, κατάστηθα... Νά!... Ἔτσι, σενιόρ...».

Μὲ τρομάρα εἶδα τότε τὸν παληὸ ταυρομάχο νὰ σηκώνεται ὄρθιος. Μὲ φλόγες στὰ ἀγριεμμένα μάτια του, σήκωσε, γρήγορος σὰν ἀστραπή, τὸ μακρὺ ἐκεῖνο στιλέττο καὶ τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά του!...

Χλωμὸς ἀτ' τὴ φρίκη, τὸν δέχτηκα στὴν ἀγκαλιά μου, καὶ κυττάζοντάς τον μὲ ἀγωνία, εἶδα τὰ μάτια του νὰ βασιλεύουν ἀργά, ἐνῶ τὰ χείλη του μουρμούριζαν σιγαλὰ τὰ τελευταῖα του αὐτὰ λόγια:

—Κράτησα τὴν ὑπόσχεσί μου, σενιόρ... Ἐσεῖς πρῶτος καὶ τελευταῖος ἀκούσατε τὸ μυστικό μου ἀτ' τὸ στόμα μου...

Ἕνα χτύπημα τοῦ καμτσικιοῦ της, μοῦ μάτωσε τὸ πρόσωπο...

ἀμέσως γιὰ τὴν Κόρινθο, τὸ κάνω γιατὶ προηγουμένως θέλω νὰ φερθῶ φιλότιμα κι' εὐσυνείδητα στὸν Ἀρσάμπη, γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω παρὰ μόνο λόγους εὐγνωμοσύνης. Θέλω δηλαδὴ νὰ ἐπιθυμήση αὐτὸς πρῶτος τὸν χωρισμό μας. Βέβαια αὐτὸ εἶνε πολὺ δύσκολο, ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἔρωτός του, ὁ ὁποῖος δὲν χαλαρώθηκε οὔτε στιγμή. Ἀλλὰ ἔχω ἕνα σχέδιο στὸ μυαλό μου καὶ σὺ ξέρεις ὅτι τὰ σχέδιά μου καταστρώνονται πάντοτε καλά.

» Ἐν τούτοις, ἂν δὲν ἐπιτύχω, δὲν θὰ μοῦ μείνη πειὰ παρὰ μόνο ἕνα μέσον. Νὰ προτείνω δηλαδὴ στὸ νεαρὸ σατράπη νὰ πᾶμε νὰ κάνουμε μαζὶ ἀπ' τὸν βράχο τῆς Λευκάδος, τὸ κλασσικὸ πήδημα τῆς Σαπφοῦς, ἐκεῖνος μὲν γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ ἕναν ἔρωτα φλογερὸ κι' ἀκατάλυτο, κι' ἐγὼ γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὴν ἀνία τοῦ νὰ δέχωμαι τὸν ἔρωτα αὐτὸν χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τοῦ τὸν ἀνταποδώσω. Ἐλπίζω, ἐν τούτοις, ὅτι δὲν θὰ φτάσουμε στὶς ἀκρότητες αὐτές. Χαῖρε.

ΛΑ·Ι·Σ Η ΚΟΡΙΝΘΙΑ».

Η ΛΑ·Ι·Σ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΟΦΑΝΤΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Ὅλες ὅμως τὶς ἀπολαύσεις, τὶς δόξες καὶ τὶς ἡδονὲς ποὺ ἐγεύθηκε στὶς Σάρδεις ἡ Λαΐς, ἤταν πεπρωμένο νὰ τὶς πληρώση πολὺ γρήγορα καὶ πολὺ σκληρά, μ' ἕνα ψυχικὸ μαρτύριο φριχτό.

Ἔπειτα ἀπὸ ἑνὸς ἔτους διαμονὴ στὴν πρωτεύουσα τῆς Λυδίας, ἀφοῦ ἀπέκρουσε τὴν προσφορὰ τοῦ Ἀρσάμπη ποὺ τῆς ἐπρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ, ἡ Λαΐς μπῆκε σ' ἕνα πλοῖο ποὺ ναυλώθηκε ἐπίτηδες γι' αὐτὴν κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Κόρινθο, φορτωμένη μ' ἀμύθητα δῶρα.

Ἀλλὰ στὴν εἴσοδο τοῦ κόλπου τῆς Αἰγίνης τὸ πλοῖο της κατελήφθη ἀπὸ μεγάλη τρικυμία κι' ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ περάση τὸ ἀκρωτήριο, ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγη στὸ λιμάνι τοῦ Σουνίου, τὸ σημερινὸ Λαύριο.

Ἐπλησίαζε τότε ἡ ἐτησία γιορτὴ τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων. Γι' αὐτό, πλῆθος κόσμου ἀπὸ διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Μικρασίας, εἶχε συγκεντρωθεῖ στὸ Σούνιο, γιὰ νὰ προσκυνήση στὸν περίφημο ναὸ τῆς Σουνιάδος Ἀθηνᾶς καὶ νὰ πάη κατόπιν στὴν Ἐλευσῖνα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.